

MMSSCURADE

Anibal Parada

4 d'octubre / 8 de desembre 2013

PERTORBACTIONS

Un cicle commissariat per Jordi Antas

CAPELLA DE SANT ROC
Espai Contemporani
Jaume Huguet, 1
43800 Valls

MMSSCURADE

Aníbal Parada

4 d'octubre / 8 de desembre del 2013
Inauguració 4.10.2013 19 hs.

M'ho trobo constantment al davant, com una cosa que em fa front; la realitat espacial i la temporal a la què pertanyo jo mateix, com tots els altres homes que ens hi trobem en ella i en ella estan referits de la mateixa manera. La realitat, la trobada, la que tenim davant nostre per pendre-la tal i com se'ns dona.

Edmund Husserl
(1859-1938)
Filòsof alemany

MMSSCURADE (*Mi Materia Se Sostiene Con Un Resistente Aire De Extrañeza*) suposa una aproximació fenomenològica a la incesant recerca dels diferents canvis d'estat i transformacions en la qual Aníbal Parada (Buenos Aires, 1978) explora a través de la desestabilització, els diferents espais i llocs on intervé a partir de tres línies d'investigació es-

PERTORBACIONES

Jordi Antas

oct 2013 / des 2014

L'estat pertorbat, encara que des d'una primera impressió o lectura pot tenir una connotació negativa, es pot entendre com un canvi perceptible en l'estructura o funcionalitat d'una determinada comunitat. Una variació, la d'aquesta comunitat, que respon o no a l'adaptació d'aquest fet tenint en compte la capacitat de resistència, de resiliència, i de resposta adaptativa quan aquesta pertorbació es produeix. Una actitud en la qual, a més, intervenen dues variants més: la freqüència de la pertorbació i la seva intensitat, que du la comunitat a regular la resistència assumible, o bé, l'anticipació possible davant l'inminent procés de transformació.

Si revisem alguns dels seus camps d'actuació, la teoria pertorbacional aconseguix portar a l'extrem errors i gestos mínims que posen en dubte la recepció d'uns processos amb clara intenció d'oposició o de canvi contra una determinada estructura. D'aquesta manera, el cicle Pertorbacions, fa referència al concepte *d'alteració sistèmica* des d'una aproximació subversiva i autocrítica a la pràctica artística contemporània. Un intent d'alliberar –i per tant d'alterar en clau irònica i erràtica– l'ordre establert a partir de sis assajos expositius independents entre ells, tot i compartir diversos interessos i postures similars: explorar des de la pràctica artística noves lectures i noves possibilitats de visualització que provoquin fins subversius per poder especular –a partir d'un anàlisi minuciós– diferents exemples d'alliberament davant d'allò preestablert.

pecífiques: la consciència de l'espectador, el flux impredecible de la part sensorial i els espais de ficció. Un assaig expositiu que pren com punt de partida aspectes com el ritme i els sons, així com la confrontació entre l'arquitectura visual, l'auditiva i la física.

En aquest sentit, a l'hora de parlar sobre casos fenomenològics, podem especular i posar de manifest les relacions que existeixen entre l'espai físic i el de ficció com una superposició o transferència en la qual l'espectador s'ha de bellugar com si es tractés d'una estació transitòria. Una realitat falsejada, manipulada, sense cap rigor científic, més pròpia de la literatura o del cinema fantàstic, en la qual possibilita trobades i fluxos intraespacials que es manifesten des d'un doble prisma: per una part, els actes absurds i el jocs d'enigma, i per una altra, els equilibris inestables d'escenaris erràtics i delirants. Dit d'una altra manera: un procés obsessiu per part de Parada en què planteja establir noves funcions i noves ordres a les relacions espacials i objectuals des de la pràctica artística.

A partir d'aquestes premisses per a la Capella de Sant Roc de Valls, Parada se centra a desenvolupar uns codis que s'originen principalment des del caos i que confronten un diàleg que li permet materialitzar, de manera voluntària i conscient, al-

PERTURBACIONES

Jordi Antas

oct 2013 / dic 2014

El estado perturbado, aunque desde una primera impresión o lectura puede tener una connotación negativa, se puede entender como un cambio perceptible en la estructura o funcionalidad de una determinada comunidad. Una variación, la de esta comunidad, que responde o no a la adaptación de este hecho teniendo en cuenta la capacidad de resistencia, de resiliencia, y de respuesta adaptativa cuando esta perturbación se produce. Una actitud en que, además, intervienen dos variantes más: la frecuencia de la perturbación y su intensidad, que lo lleva a regular la resistencia asumible, o bien, la anticipación posible ante el inminente proceso de transformación.

Si revisamos algunos de sus campos de actuación, la teoría perturbacional consigue llevar al extremo errores y gestos mínimos que ponen en duda la recepción de unos procesos con clara intención de oposición o de cambio contra una determinada estructura. De esta manera, el ciclo Perturbaciones hace referencia al concepto *d'alteración sistèmica* desde una aproximación subversiva i autocrítica a la pràctica artística contemporània. Un intento de liberar –y, por tanto, de alterar en clave irònica i erràtica– el orden establecido a partir de seis ensayos expositivos independientes entre ellos, a pesar de compartir diversos intereses y posturas similares: explorar desde la pràctica artística lecturas y nuevas posibilidades de visualización que provoquen fines subversivos para poder especular –a partir de un análisis minucioso– diferentes ejemplos de liberación ante el preestablecido.

guns aspectes realacionats amb la necessitat d'experimentar ruptures i/o discontinuitats. Uns sentiments de resistència i d'inconformisme que pivoten en tres peces repartides per la sala i que conformen la instal·lació: Per una banda, dues caixes de llum en què l'artista ha gravat la frase *mi materia se sostiene con un resistente aire de extrañeza*, un primer missatge abstracte què desprèn un gest entre heroic i poètic, que accentua una determinada alteració als ritmes convencionals de presència i absorció que incorporen els principis físics de les partícules en suspensió; una segona peça, en aquest cas sonora, que parteix d'una acció-registre (oculta a l'exposició) obtinguda a partir d'un exercici absurd el qual consisteix sostenir un text (el mateix que hi ha escrit a les caixes de llum) amb so contra una de les parets de la Capella sense que aquest caigui a terra, transformant d'aquesta manera l'aire (text) en un document sonor, com un acte no calculat i improvisat que indaga repetidament les relacions entre l'espai i la matèria; per últim, un pom de porta intervingut, automatitzat, que no para de rodar i que pertany a la porta del darrere de la sala d'exposicions, és a dir, una reflexió sobre la dimensió temporal presentada a manera d'enigma i contraposada al desig d'alterar el nostre entorn més immediat des d'un suposat més enllà.

MMSSCURADE

Aníbal Parada

4 de octubre / 8 de diciembre del 2013
Inauguración 4.10.2013 19 hs

Me lo encuentro constantemente delante, como algo que me hace frente, la realidad espacial y la temporal a la que pertenezco yo mismo, como todos los demás hombres que nos encontramos en ella y en ella están referidos de la misma manera. La realidad, el encuentro, la que tenemos delante nuestro para tomarla tal y como se nos ofrece.

Edmund Husserl (1859-1938)
filósofo alemán

MMSSCURADE (*Mi Materia Se Sostiene Con Un Resistente Aire De Extrañeza*) supone una aproximación fenomenológica a la incesante búsqueda de los diferentes cambios de estado y transformaciones en la que Aníbal Parada (Buenos Aires, 1978) explora a través de la desestabilización los diferentes espacios y lugares donde interviene a partir de tres líneas de investigación específicas: la consciència del espectador, el flujo impredecible de lo sensorial y los espacios de ficción. Un ensayo expositivo que toma como punto de partida aspectos como el ritmo y los sonidos, así como la confrontación entre la arquitectura visual, la auditiva y la física.

En este sentido, a la hora de hablar de casos fenomenológicos podemos especular y poner de manifiesto las relaciones que existen entre el espacio físico y el de ficción como una superposición o transferencia en la que el espectador debe moverse como si se tratara de una estación transitoria. Una realidad falseada, manipulada, sin ningún rigor científico más propia de la literatura

El treball d'Aníbal Parada se centra en l'anàlisi dels petits detalls de la quotidianitat i en l'aspecte social més subversiu, on el valor polític de les coses es converteix en principal impulsor de la seva activitat. A partir de determinades inspeccions, construeix un discurs -de vegades tens, de vegades intuïtiu- entre els orígens de les seves investigacions i els contextos on els focalitza: espais, comunitats, objectes, subjectes... gestos que evidencien un joc constant entre la importància del detall, les propietats psicològiques de les coses i l'alteració que se n'espera. Uns processos que, amb fascinació, fa que es contradigui l'objecte d'estudi mitjançant la codificació dels seus significats, conscient de la mediació entre artista i context d'actuació i que, en definitiva, deriven cap a una mirada crua a mig camí entre l'obsessió i la revisió constant del que ens envolta basada en els límits de la percepció i la conducta humana.

En definitiva, **MMSSCURADE** (*Mi Materia Se Sostiene Con Un Resistente Aire De Extrañeza*) presenta un exercici de mediació radical amb l'espai expositiu des d'un interès per la narració fragmentada, els sentiments, el subjecte, les incerteses i l'estranyesa. Un primer capítol de Pertorbacions que es nodreix del caràcter subversiu i anòmal -el d'una realitat desconstruïda i modificada- que percebem al marge de la nostra capacitat cognitiva.

o del cine fantástico, en la que posibilita encuentros y flujos intraespaciales que se manifiestan desde un doble prisma: por una parte, los actos absurdos y los juegos de enigma, y por otro, los equilibrios inestables de escenarios erráticos y delirantes. Dicho de otro modo, un proceso obsesivo por parte de Parada en que plantea establecer nuevas funciones y nuevas órdenes a las relaciones espaciales y objetuales desde la práctica artística.

A partir de estas premisas para la Capella de Sant Roc de Valls, Parada se centra en desarrollar unos códigos que se originan principalmente des del caos i que confrontan un diàleg que le permite materializar, de manera voluntaria y consciente, algunos aspectos relacionados con la necesidad de experimentar rupturas y/o discontinuidades. Unos sentimientos de resistencia i de inconformismo que pivotan en tres piezas repartidas por la sala y que conforman la instalación: Por un lado, dos cajas de luz en las que el artista ha grabado la frase *mi materia se sostiene con un resistente aire de extrañeza*, un primer mensaje abstracto que desprende un gesto entre heroico y poético, que acentúa una determinada alteración a los ritmos convencionales de presencia y absorción que incorporan los principios físicos de las partículas en suspensión; una segunda pieza, en este caso sonora, que parte de una acción-registro (oculta en la exposición) obtenida a partir de un ejercicio absurdo el cual consiste en sostener un texto (el mismo que está escrito en las cajas de luz) con sonido contra una de las paredes de la capella sin que éste caiga al suelo, transformando de esta manera el aire (texto) en un documento sonoro, como un acto no calculado e improvisado que indaga repetidamente las relaciones entre el espacio y la

materia; por último un pomo de puerta intervenido, automatizado, que no para de rodar y que pertenece a la puerta trasera de la sala de exposiciones, es decir, una reflexión sobre la dimensión temporal presentada a modo de enigma y contrapuesto al deseo de alterar nuestro entorno más inmediato desde un supuesto más allá.

El trabajo de Aníbal Parada se centra en el análisis de los pequeños detalles de la cotidianidad y en el aspecto más subversivo de lo social, donde el valor político de las cosas se convierte en principal impulsor de su actividad. A partir de determinadas inspecciones construye un discurso –a veces tenso, a veces intuitivo– entre los orígenes de sus investigaciones y los contextos donde los focaliza: espacios, comunidades, objetos, sujetos... gestos que evidencian un juego constante entre la importancia del detalle, las propiedades psicológicas de las cosas y la alteración que de ello se espera. Unos procesos que, con fascinación, hacen contradecir el objeto de estudio mediante la codificación de sus significados, consciente de la mediación entre artista y contexto de actuación que, en definitiva, derivan hacia una mirada cruda a medio camino de la obsesión i la revisió constant de lo que nos rodea basada en los límites de la percepción i la conducta humana.

En definitiva, **MMSSCURADE** (*Mi Materia Se Sostiene Con Un Resistente Aire De Extrañeza*) presenta un ejercicio de mediació radical con el espacio expositivo, desde un interés por la narración fragmentada, los sentimientos, el sujeto, las incertidumbres y la extrañeza. Un primer capítulo de Perturbaciones que se nutre del carácter subversivo y anómalo -el de una realidad deconstruïda i modificada- que percibimos al margen de nuestra capacidad cognitiva.